

Vänsterpress om Ukraina september 2014

Efter stora militära framgångar för rebellerna i Östra Ukraina, som uppenbarligen fått omfattande ryskt stöd, såg sig Kiev till slut nödsakat att gå med på en vapenvila. Krisen är dock långt ifrån över och det politiska manövrerandet i och utanför Ukraina försätter.

För tidigare artikelsamlingar om Ukraina (den första från februari), se [Svensk vänsterpress om Ukraina](#).

MF 20/9 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Nytt parti samlar maktelit och nazister</i>	1
Clarté	2
<i>Om missbruk av termer</i>	2
Internationalen	3
<i>På gränsen till Maidan</i>	3
<i>Ukraina: "Varken revolution eller fascistisk kupp"</i>	5
Proletären	7
<i>Stora förluster för Kiev</i>	7
<i>Flaggade för reaktionen i Ukraina</i>	9

Arbetaren

Nytt parti samlar maktelit och nazister

Linus Valtersson

Arbetaren 5/9 2014

För två veckor sedan – samtidigt som ryska trupper körde över gränsen med destination Mariupol – höll den ukrainske presidenten Petro Porosjenkos parti Solidarnost sin kongress. Partiet hade från början syftat till att ta död på interna konflikter mellan olika partier och oligarker, genom att räcka ut en hand i både västra och östra Ukraina. Ambitionen var att samla alla som vill försvara den ukrainska staten i samma parti.

Efter bara några timmar hade en enig partikongress bytt ut namnet till Porosjenkos Block, och Jurij Lutsenko tagit över som partiordförande. Lutsenko kommer från partiet Fäderneslandet och var tidigare inrikesminister i Julia Tymosjenkos orangea regering mellan 2005 och 2010.

En stor del av partieliten från Fäderneslandet har redan gått över till Porosjenkos nya storparti, bland annat premiärminister Arsenij Jatsenjuk, inrikesminister Arsen Avakov, samt Andrej Parabij – medborgargardeorganisationen och nationalsocialisten som 1998 grundade det nynazistiska Patriot Ukraini och några år senare, 2004, avancerade till det USA-vänliga partiet Fäderneslandet.

Ukrainska kommentatorer förutsätter nu att USA:s favoritkort i Kiev – Arsenij ”Jats” Jatsenjuk – får fortsätta som Kievregeringens premiärminister efter det planerade valet. – Hos Julia Tymosjenko finns ju en enorm och outnyttjad potential av politiskt erfarna, sade Irina Lutsenko på presskonferensen direkt efter kongressen.

Hon är gift med Jurij Lutsenko och sitter i parlamentet för samma parti. Paret Lutsenko representerar inte bara den så kallade orangea revolutionen 2004–2005, utan också den politiska överklass som hela den gångna vinterns uppror i landet syftade till att kasta ut för all framtid.

Till och med syndikalisten Aleksander Wolodarskij, som växte upp i Lugansk men numera bor i Kiev, låter lite överraskad.

– Ha! Jurij Lutsenko alltså... det är nog ett riktigt dåligt val. Han är ju mer högerkonservativ än vad Porosjenko själv är, säger han.

Dagstidningen *Vesti* beskriver Porosjenkos nya jätteparti som en ”omformation” av den sittande, men inte lika populära, regeringen. Nyval är utlyst och ska enligt planen genomföras den 26 oktober. Parlamentet är, i enlighet med konstitutionen, upplöst. Det betyder bland annat att tiden redan är ute för många av de reformer som den sittande regeringen hade fått Evromajdans mandat att ta fram lagstiftning för.

När *Arbetaren* i februari besökte studenternas stormöten i det ockuperade utbildningsministeriet fick studenterna bland annat ett lite udda besök av Georgiens före detta president Micheil Saakasjvili.

– Ifall ni tänker er substantiella förändringar i staten kommer ni inte att ha många dagar på er. De reformer som inte är genomförda inom sex månader kommer aldrig att genomföras, löd Saakasjvilis påfallande träffsäkra profetia till stormötet.

Inna Sovsun är 29 år och vice utbildningsminister. Hon är en av få ministrar i dagens ukrainska regering som själv har en bakgrund inom den partilösa studentrörelse som utgjorde stommen i de första verbala upproren mot Viktor Janukovitj för knappt ett år sedan. Innan hon blev lektor i statsvetenskap på Kiev Mohyla-akademien hann hon med att studera i Lund. Tillsammans med en gammal fiende – nationaldemokraten Sergej Kvit, före detta rektor på

Kiev Mohyla – har hon nu lyckats genomdriva den första stora reformen av ukrainsk statsförvaltning sedan Sovjetunionens dagar.

– Olika höjdare ringer fortfarande hit och ber oss fixa studieplatser åt deras ungar. Med utgångspunkt i den verkligheten är vår utbildningsreform ett väldigt stort steg på vägen. Vi hoppades förstås att det skulle få andra ministerier att ta liknande steg, säger Inna Sovsun.

Hon sitter på sitt nya kontor på det ukrainska utbildningsministeriet där hon installerats bakom de dubbelt så gamla sekreterarna – och svensktillverkade telefonväxlar från Ericsson – som har tjänstgjort i huset sedan Leonid Brezjnevs dagar.

Men allt talar nu för att ”Den första reformen” – som det stod på förstasidorna efter att Inna Sovsuns utbildningsreform fick parlamentets bifall – också blev den enda av sitt slag i Evromajdans anda.

De två löftesbrott som hittills har genererat de största protesterna i Kiev – inklusive nya tältläger alldeles utanför det ukrainska parlamentet – gäller kravet om öppna valsedlar, samt kravet om en lagreglerad utrensning, en så kallad ”ljustratsija”, av de höga ämbetsmän som sedan decennier har lamslagit landets offentliga sektor med olika mutsystem. Med ”öppna valsedlar” menas någon form av personvals-system som möjliggör för väljarna att rösta bort de politiker som genom köp eller utpressning hamnar överst på partiernas listor.

Största parti i den lilla minoritet som stod upp för öppna valsedlar hela vägen är national-socialistiska Svoboda, vilket möjligen kan återvinna några av partiets väljare. Men även Svobodas partiledning har nu erbjudits att fusioneras med Porosjenkos block. Ifall den sammanslagningen lyckas lär det bli svårt för den västukrainska väljarkåren att rösta bort Svoboda från regeringsmakten.

Tack vare Fäderneslandets sammanslagning med Porosjenkos parti har även inrikesminister Arsen Avakov – ministern som sanktionerar den nationalsocialistiska Azov-bataljonen, vilken Arbetaren berättade om förra veckan – skapliga möjligheter att få sitta kvar efter valet. Det förutsatt att väljarna, liksom de gjort i de senaste opinionsundersökningarna, fortsätter att sluta upp bakom Porosjenkos nya samlingsparti.

Clarté

Om missbruk av termer

Anders Björnsson

Clarté 8/9 2014

Alldeles oavsett vem som bär skulden till den omfattande blodsutgjutelsen i Ukraina under det innevarande året, är det ett klassiskt inbördeskrig som har utspelat sig där. Regeringstrupper beskjuter delar av befolkningen som befinner sig i uppror. Utomreguljära stridskrafter opererar på ömse sidor. Ingendera parten kan göra anspråk på någon odisputabel legalitet.

Men i svenska medier framställs händelserna istället som ett ”krig”, en term som man brukar reservera för öppna militära konfrontationer mellan stater. Visserligen används krig även i andra sammanhang, som kriget mot fattigdomen, kriget mot malarian, kriget mot terrorn. Men då är det antingen metaforiskt eller en omskrivning för annan verksamhet, ofta av det mera ljusskygga slaget: i ”kriget mot terrorn” rör det sig om illegala, statligt organiserade och verkställda avrättningar utan föregående dom och rannsakan.

Det ukrainska inbördeskriget är visserligen av det mera lågintensiva slaget, även om artilleribeskjutning mot civila mål och mordbränder (där de gängse medierna tenderade att beskriva det inträffade som en tragisk eldsvåda som de förolyckade eventuellt själva hade iscensatt)

kan anses vara särskilt grymma stridsmetoder. Men de så kallade rebellerna (som i fallet Syrien konsekvent beskrevs som ”oppositionen” eller som ”regimmotståndare”) ses inte som en kraft i sig själv utan undantagslöst som ombud för främmande makt (änskönt denna främmande makt inte har gått dem till mötes). Regimen i Kiev ses inte som ombud för främmande (änskönt flera främmande makter har gått den till mötes).

Det handlar i dessa fall inte alls om en lek med ord, det handlar om en rätt allvarlig form av indoktrinering. Man kallar inte saker vid deras rätta – det vill deras vedertagna – namn utan använder sig av falska beteckningar. Detta är ett gyllene tillfälle för ideologikritik. Tyvärr infinner den sig inte. Vägen är spärrad – ungefär som den ofta är på marken i inbördeskrig och liknande situationer. Och eftersom kritiken inte visar någon vilja att forcera spärrarna, så gör den sig själv korrumpad.

Naturligtvis kan man hävda att även motparten i detta fall, det vill säga den andra, rebelliska sidan i inbördeskriget, gör sig skyldig till en liknande form av indoktrinering: den är nästan oskiljaktig från verksamheten som sådan, en del i själva arsenalen. Men i vårt land, som inte deltar i striderna, åtminstone inte officiellt, borde de kritikkampanjer som har förekommit inte ensidigt rikta in sig på den ena formen av indoktrinering. När emellertid så sker, kan man som oberoende betraktare lätt så känslan av att landet är de facto-engagerat i detta inbördeskrig, vilket alltså i den officiella propagandan, liksom i den formellt oavhängiga nyhetsförmedlingen, helt sonika kallas krig.

Terminologimissbruket startade förvisso tidigt under denna konflikt. Händelserna på majdan, det stora torget i den ukrainska huvudstaden, i slutet av förra och början av det här året kallades i pressen konsekvent, men ofta även av akademiskt skolade observatörer, för revolution – änskönt det verkliga utfallet inte innebar ett utbyte av härskandeklass utan endast att denna klass bytte skjortor och i vissa fall till rätt solkiga skjortor. Det var istället fråga om ett typexempel på palatskupp, med sedvanligt flaggviftande och obligatorisk gatubeväpning. Palatskupper är nästan alltid styrda utifrån, och i det här fallet står det ju klart att även de förbrukade skjortorna var tillverkade utomlands.

De som har upplevt sig som de hittillsvarande förlorarna, varav en del har gjort uppror mot statsmakten, har knappast heller hållit huvudet kallt. Den ryska statens annekktion av Krim tillspetsade en intern nationell konflikt, och de billiga retoriska försöken att utmåla annekktionen som en ”självständighetsförklaring” förvärrade läget ytterligare. Moskva borde ha kallat det för vad det var: ett återtagande och införlivande av territorium som man i oträngt mål hade gjort sig av med. Också idén om självbestämmanderätt solkades av denna dumhet.

För övrigt: är inte Bornholm egentligen svenskt?

Internationalen

På gränsen till Maidan

Per Leander

Internationalen 12/9 2014

Vi landar i Kiev kvällen den 5 september, samma dag som vapenvilan sluts mellan president Petro Porosjenko och separatisterna i östra Ukraina. Som svensk behöver jag inget visum till Ukraina, men Aleksej Sachnin, som är rysk medborgare och bara har svenskt främlingspass, får problem i gränskontrollen. Ryska män mellan 16 och 60 blir inte längre insläppta i Ukraina utan särskilt tillstånd, eftersom regimen misstänker att de kan ansluta sig till rebellerna.

Vi visste att det kunde bli problem för Aleksej att komma in, så han försökte söka visum inför resan. Men efter tre veckor utan svar från ukrainska ambassaden i Stockholm bestämde vi oss

för att chansa och åka ändå. Vi var inbjudna att delta vid en internationell vänsterintellektuell konferens i Kiev, och ville träffa folk och se hur läget verkligen är i Ukraina nu efter Maidan. Sen tänkte vi åka vidare till flera städer som Odessa, Dnepropetrovsk och Charkov.

Mycket riktigt blir Aleksej stoppad i tullen och efter en timmes förhör på flygplatsen bestämmer sig gränsvakterna för att han inte får komma in i Ukraina, utan ska skickas tillbaka till Norge. Vi hade nämligen mellanlandat i Oslo. Men först skulle han sitta tre dagar i någon sorts häkte på flygplatsen. Jag har väntat på honom under förhöret, och vi hinner prata en stund innan Aleksej förs bort. Vi bestämmer oss för att jag ska fortsätta resan ensam, men Aleksej har en plan B.

Jag tar taxi in till Kiev och hittar ett halvbilligt hotell nära Maidan. Torget är nu rensat på alla tält och barrikader, och människor festar och är glada som om det vore vilken somrig fredagskväll som helst. Det vore svårt att tänka sig att det pågår ett krig i den östra halvan av landet, om det inte vore för all krigspropaganda i form av ukrainska flaggor och enorma affischer med bilder på stridsvagnar och soldater tapetserade på husväggar runt om i stan.

Jag går och tittar på den tomma sockeln där Lenin stod staty tills han störtades av fascisterna under Maidanprotesterna i vintras, och tänker att "en störtad Leninstaty är också en Leninstaty", som Ulf Lundell nog skulle ha sagt.

Nästa dag går jag på konferensen med "Vänsteroppositionen", en liten trotskistisk grupp med akademiker som till skillnad från det ukrainska Kommunistpartiet och socialistpartiet Borotba inte har utsatts för förföljelser från fascisterna och den nya regeringen. Det beror nog mest på att regimen inte vet att denna lilla grupp ens existerar. Det är halvintressanta samtal och diskussioner om hur vi ska tolka utvecklingen i Ukraina, men trots att vi sitter i hjärtat av Kiev känns mötet fjärran från Maidan.

Mot slutet av konferensen dyker Aleksej plötsligt upp. Under tiden han suttit fast på flygplatsen har det hunnit bli en liten politisk skandal och ukrainska tidningar började skriva om att "Den kände ryske oppositionsledaren Aleksej Sachnin har stoppats på Kievs flygplats", och att "Putins fiende är vår vän".

Aleksej hade ringt runt till sina politiska kontakter i Ukraina och Ryssland, både liberaler och kommunister, bland andra sin partikamrat från ryska Vänsterfronten Ilja Ponomarjov, som sitter invald i ryska parlamentet och var den enda av de 450 ledamöterna som röstade nej till Putins annektering av Krim. Han är därför respekterad av de styrande i Kiev. Till sist kom det ett fax till gränsvakterna och efter ett dygn blev Aleksej insläppt i Ukraina. Någon på högsta ort hade sagt sitt.

I samma byggnad som "Vänsteroppositionen" höll sin internationella konferens med ett 50-tal deltagare på övervåningen, hölls samtidigt på bottenvåningen en annan konferens med hemvändande soldater från den ukrainska arméns frivilligbataljer, där det diskuterades om huruvida president Porosjenko ska betraktas som en landsförrädare om han sluter fred med separatisterna.

En ny dolkstötsteori håller på att växa fram. Och om de ens la märke till oss på övervåningen, så förstod soldaterna nog inte vilka vi andra var.

Ukraina: ”Varken revolution eller fascistisk kupp”

Per Leander

Internationalen 19/9 2014

Volodymyr Isjtjenko forskar om sociala rörelser vid Kievs universitet

Inbördeskriget fortsätter att slita sönder Ukraina. Det som hände på Maidan var varken någon revolution eller fascistisk kupp, men det finns en risk att det snart blir det, säger den ukrainske marxisten Volodymyr Isjtjenko, som menar att arbetarna i både västra och östra Ukraina nu måste se bortom nationalismen och enas för sina gemensamma klassintressen och stoppa kriget.

Barrikaderna och tältlägren har rensats bort från Självständighetstorget ”Maidan” i centrala Kiev. Det är svårt föreställa sig de massdemonstrationer och gatustrider som utspelade sig här i vintras och som resulterade i att den sittande presidenten Viktor Janukovyjtj störtades. En del kallar det som hände för en demokratisk revolution, andra menar att det var en fascistisk kupp.

Men det var varken en revolution eller en fascistisk kupp menar den marxistiske sociologen Volodymyr Isjtjenko som forskar om sociala rörelser vid universitetet i Kiev och även skriver krönikor för den brittiska tidningen *The Guardian*.

– Nej, det var definitivt ingen revolution. Det var en folklig missnöjesrevolt, men samtidigt saknade den stöd i stora delar av landet. Den var väldigt tydligt geografiskt avgränsad till västra Ukraina och färgades av den nationalism som finns där, säger Volodymyr Isjtjenko.

– En revolution skulle innebära fundamentala förändringar av staten, byråkratin och politiken, men vi har inte ens sett några försök att bekämpa korrruptionen eller oligarkerna. Maidan lyfte heller aldrig sociala och ekonomiska frågor. Det var en folklig missnöjesrevolt som ledde till att de styrande politikerna byttes ut, men det har inte medfört någon egentlig förändring av samhällsinstitutionerna i Ukraina. Det är samma politiska elit och oligarker som har makten idag som tidigare, säger han.

En del menar att det var en fascistisk kupp. Vad säger du om fascisternas medverkan i Maidan, hur stor är deras roll?

– Det är definitivt ingen fascistisk junta som har tagit makten i Ukraina, som vissa inom vänstern påstår. Fascisterna har fått en del ministerposter, de är alltså med i den nya regeringen, men de är i minoritet där. Samtidigt ska vi inte underskatta dem. Många som stödjer Maidan försöker tona ner fascisternas roll och säger att de inte har något inflytande över politiken. Det är också helt fel och en farlig ståndpunkt, säger Volodymyr Isjtjenko.

– Men problemet är inte bara fascisterna utan att hela mainstream-politiken i Ukraina går allt mer åt höger. De vanliga högerpolitikerna tävlar nu med fascisterna om vilka som är de bästa nationalisterna. Kriget och den ekonomiska krisen kan leda till en farlig utveckling. Om president Petro Porotjenko framstår som svag och ger efter för separatisternas krav, så kommer han att bli angripen av sina politiska motståndare som en landsförrädare. Den här dynamiken är mycket farlig. Det finns en risk för en riktig extremhögerkupp. Så jag skulle sammanfatta det som att idag har vi inte någon fascistisk junta i Ukraina, men det finns en risk att det blir en fascistisk kupp och att en militärjunta tar över makten i landet. Jag vill inte förutspå att det blir så, men det finns en risk, säger Volodymyr Isjtjenko.

– Hur som helst så har vi nu en regering som domineras av den nyliberala högern, och som är väldigt aggressiv vad gäller att driva igenom sina nyliberala reformer. Premiärminister Jatsenjuk har precis presenterat den största privatiseringsreformen i Ukrainas historia. Det gäller även i sjukvården och utbildningsväsendet.

Vad händer i östra Ukraina, är det en rysk invasion eller vanligt folk som gör uppror?

– Redan i februari började folk i Donbass i östra Ukraina att protestera mot regimskiftet i Kiev och den så kallade Anti-Maidan-rörelsen föddes. Det var verkligen massiva demonstrationer i Donetsk och Charkov med tiotusentals deltagare. Människorna där var missnöjda och till och med rädda för vad som hände i Kiev. Dessutom var protesterna i öst, i alla fall i början, mer av en gräsrotsrörelse än vad Maidan var.

– Ryssland ingrep först långt senare, och det är fortfarande oklart om händelserna i april, då Donetsk och Lugansk förklarade sig som självständiga folkrepubliker, var en rysk idé eller om rebellerna agerade på eget initiativ. Men det står klart att många ryska medborgare har rest till Donbass för att delta i upproret, även om majoriteten av rebellerna är östukrainare. Igor Strelkov, en av de mest kända rebelledarna, är en rysk nationalist som har deltagit som frivillig i kriget i Jugoslavien och Transnistrien. Jag tror inte att han skickades till Donbass på order av Putin utan att han själv såg en möjlighet i det maktvakuum som rådde att försöka ta över ledarskapet för upproret, säger Volodymyr Isjtjenko.

Det fanns sedan långt tidigare en grogrund för upproret i Donbass menar Isjtjenko.

– Det var inte Ryssland som uppfann de regionala skillnaderna i Ukraina, problemen med diskriminering av rysktalande, och de socioekonomiska skillnaderna mellan väst och öst. Det är verkliga existerande problem som leder till missnöje och det är inte Ryssland som har ansvar för att det är så utan de styrande ukrainska politikerna, säger Volodymyr Isjtjenko.

– Men Ryssland påverkade ändå utvecklingen i östra Ukraina genom annekteringen av Krim. Det fick den rysktalande befolkningen här att tro att Donbass också skulle kunna ansluta sig till Ryssland genom att hålla en folkomröstning och förklara sig självständiga. Men jag tror inte att Ryssland planerade det här, på samma sätt som Maidan inte heller var orkestrerat av västmakterna. Men EU och USA såg sin chans att utnyttja Maidan för sina egna intressen, och på samma sätt har Ryssland senare gått in för att utnyttja upproret i östra Ukraina. Jag tror inte att ryska trupper var med när upproret började, men nu under sommaren så har det blivit allt tydligare att Ryssland på olika sätt har börjat stödja rebellerna, säger Volodymyr Isjtjenko.

Vad tror du händer nu med vapenvilan och kriget?

– Vapenvilan borde ha slutits långt tidigare och president Porotjenko borde inte ha fört det här

brutala kriget mot utbrytarrepublikerna. Det var ett stort misstag som har lett till att Ukraina har slitits sönder. Han borde ha börjat förhandla med separatisterna direkt i våras för att försöka tillmötesgå några av deras viktigaste krav och på så sätt ha undvikit kriget, säger Volodymyr Isjtjenko.

– Protesterna i östra Ukraina var berättigade och kampen där var till en början fredlig. Men Kiev ignorerade vad folket i öst ville och hoppades att det skulle gå över av sig självt, vilket det inte gjorde. Det har resulterat i att separatisterna tagit till vapen och de har varit väldigt framgångsrika. Det är uppenbart att Ukrainas armé inte kan besegra separatisterna, om man inte får betydande militär hjälp från Nato.

– Att Ryssland lägger sig i har inte heller varit bra. Den ryska imperialismen är aggressiv, men det är inte bara Ryssland som är inblandat. Den amerikanska imperialismen är globalt mycket starkare. Men USA behöver inte skicka egna trupper till Ukraina. De kan istället låta ukrainska soldater dö för USA:s intressen. USA har till skillnad från EU också drivit på för hårdare sanktioner mot Ryssland, medan EU-länder som är mer beroende av Ryssland har velat vara försiktigare, säger Volodymyr Isjtjenko.

Vad kan vänstern i Ukraina göra nu?

– Vi inom vänstern måste försöka skapa en rörelse som kan ena arbetarna i östra och västra Ukraina. Det kan vi göra genom att istället för att prata i nationalistiska termer börja prata om de klassintressen som förenar oss. Samtidigt kan vi inte bortse från de nationella känslorna, och till exempel språkfrågan och att många människor i öst faktiskt saknar Sovjetunionen. Det har visat sig vara viktiga frågor som måste respekteras, säger Volodymyr Isjtjenko.

– Självt tror jag på ett mer pluralistiskt Ukraina, mer eller mindre uppbyggt som en federation. Jag tycker också att Ukraina ska förbli en neutral nation, vi ska inte gå med i Nato. Inte bara för att Putin är kritisk mot det, men för att de ukrainska arbetarna faktiskt inte har något eget intresse av att gå med i Nato. Det är heller inte de ukrainska arbetarnas intresse att stödja oligarken Porotjenkos regering. Det är inte arbetarnas regering. Så vi måste ha ett vänsteralternativ. Just nu är vi inte så starka, men vi får göra vad vi kan.

Lästips – mer av Volodymyr Isjtjenko:

[Precis som för alla andra folk i världen är det främsta hotet mot ukrainarna kapitalismen och Sprickorna i Ukraina](#)

Proletären

Stora förluster för Kiev

Mario Sousa

Proletären 10/9 2014

Fredag 5 september beslutade äntligen Ukrainas kuppresident Petro Porosjenko om eldupphör för Kievs arméer i östra Ukraina. Vapenvilan välkomnades av rebellerna i ”folkrepublikerna” Lugansk och Donetsk. Vad ligger bakom denna utveckling?

Porosjenkos beslut var en politisk helomvändning. När han tog över presidentposten för fyra månader sedan lovade Porosjenko att göra slut på rebellerna ”på en vecka” och gav order om fullskaligt krig. Nu beslutar han plötsligt om eldupphör.

Det verkar säkert märkligt för alla som i månader har litat på de borgerliga mediernas lögnar om kriget i östra Ukraina. Ännu mer märkligt och förvirrande måste Barack Obamas uttalande om detta eldupphör ha framstått. Det var på Natomötet i Wales, där även Porosjenko deltog, som Obama gick emot både eldupphör och fredssamtal med Lugansk och Donetsk.

Det ändrade inte Porosjenkos beslut. Inte heller påverkades han av Natomötets utlovade miljarder för fortsatt krig i Ukraina.

Varför denna helomvändning? Den som har sökt information utanför borgerliga medier i väst vet nog varför. De senaste veckorna har rebellstyrkorna från Lugansk och Donetsk tilldelat den ukrainska armén och legosoldaterna i Nationalgardet det ena katastrofala nederlaget efter det andra.

Allt började med rebellarméernas taktiska reträtt från Slavjansk och Kramatorsk några mil norr om Donetsk. Detta uppfattades av Kievtrupperna som ett svaghetstecken.

Kievtrupperna följde Porosjenkos uppmaning att attackera söderut med ökad styrka. De tog alla krafter de hade och satsade allt på ett kort. Men rebellernas front gick inte att slå ut. Reträtten från Slavjansk och Kramatorsk blev en fälla som Kievtrupperna fastnade i.

Samtidigt gick rebelltrupperna till motattack sydöst om Donetsk. Att den fiende som borde vara försvagad och nära att ge upp gjorde detta överraskade Kievtrupperna. Situationen blev alltmer desperat och Kievtrupperna tvingades backa efter stora förluster.

Denna hopplösa situation för Kiev slog över i katastrof när fascisterna i Azovbataljonen lämnade fronten och flydde till Mariupol. De hade förlorat ett fyrtiotal man och tyckte att det var nog. De flydde hals över huvud och lämnade den ukrainska armén åt sitt öde. Azov-fascisterna tjänar på några få dagar vad en ukrainsk arbetare får på ett helt år, men det var tydligen för lite för att riskera livet.

Kievarméernas nederlag sydöst om Donetsk gick inte att undvika. Hela sydöstra fronten upplöstes. Varje dag deserterar hundratals Kievsoldater och flyr till Ryssland.

Information från hackare som gått in i det ukrainska försvarsdepartementets datorer talar om att det rör sig om ca 12 000 döda, 19 000 sårade och 5000 försvunna.

Siffrorna är trovärdiga. Från en demonstration utanför en arméförläggning, som kan ses på internet, kan man se hur en arméöverste erkänner att man från hans förläggning skickade ut 4700 soldater. Av dessa kom 87 tillbaka.

Kievarméernas kolossala nederlag bekräftas också av Igor Korotjenko, chefredaktör för det ryska magasinet Nationellt försvar. Han berättar i en intervju att Kiev-arméerna i flykten lämnade efter sig stora mängder krigsmateriel. Hundratals tanks, kanoner, rakettrampor och kulsprutor har tagits över av rebellerna och används till att bilda och utrusta nya bataljoner i kriget mot Kiev.

Men Kievarméernas katastrof slutade inte i söder. Den fortsatte norr om Lugansk. I den lilla staden Ilovajsk blev Nationalgardets 79:e brigad utsatt för en hård attack av rebellarméerna. Ilovajsk är en strategisk plats för krigsutvecklingen.

Staden har varit ockuperad av legosoldaterna i 79:e brigaden som bestod av välbetalda fascister och kriminella av både ukrainskt och utländskt ursprung.

Rebellstyrkorna var överlägsna när de attackerade fascisterna. 79:e brigaden retirerade i panik, många deserterade. När slaget om Ilovajsk var slut var det som återstod av 79:e brigaden några få överlevande.

Nederlaget i Ilovajsk blev ett trauma av stora mått i Kiev. Inte minst därför att en av dem vars livlösa kropp kördes i väg från Ilovajsk var fascisterna och CIA-lakejen Dmytro Jarosj. Han var högsta ledare för Högersektorn och den ledande gestalten under Majdanprotesterna i Kiev tidigare i år.

Detta ledde till att fascisterna i Svoboda och Högersektorn protesterade i parlamentet och demonstrerade på gatorna utanför försvarsdepartementet och presidentpalatset. De krävde presidentens och generalers avgång.

Men det märks att fascisterna är försvagade. Demonstrationerna drog inte fler än några hundra personer. Det var inte länge sedan fascisterna i Kiev var många och beväpnade och folk var rädda för dem. Nu imponerar de inte längre. Azovbataljonens flykt och 79:e brigadens totala nederlag visar vad de är värda.

Det ukrainska försvarsdepartementet meddelade att 500 soldater dog i Illovajsk. Siffran tillbakavisas av journalisten Andrej Borodavka. Han är chef för Institutet för regional politik och kommer från Charkov östra Ukraina.

Enligt Borodavka finns 14 378 döda och sårade från 79:e brigaden i den offentliga sjukvården. De flesta kropparna skickades till Zaparozhe där samtliga bårhus är överfulla.

Detta är situationen idag i Ukraina.

Kievarméerna har tvingats på flykt av rebellerna i Lugansk och Donetsk. Det gäller både Kievs värnpliktsarmé och legosoldaterna i Nationalgardet. Även Kievs flygvapen har lidit stora förluster. Nästan alla operativa krigsflygplan och attackhelikopter har skjutits ner av rebellerna.

I denna situation var kuppresidenten Porosjenko helt enkelt tvungen att deklarerat att han går med på eldupphör. Det går inte att föra krig utan en armé att skicka till fronten. Porosjenko beslut får inte ses som slutet på kriget. För honom och den ukrainska högern, inklusive fascisterna, är eldupphöret bara en andningspaus till dess att Nato skickat in nya krafter.

För rebellerna, antifascisterna och vänstern är eldupphöret viktigt. Det visar ukrainarna och världen att det är de som är på frammarsch, att det går att vinna över fascister och miljärdärer.

Eldupphöret ger rebellerna en möjlighet att fortsätta den politiska kampen och vinna flera människor, byar och städer till kampen mot fascismen.

Flaggade för reaktionen i Ukraina

Göran Wahlén

Proletären 18/9 2014

Under valrörelsen i Stockholm flaggade både regerings- och oppositions-partierna med Ukrainas flagga på sina valstugor vid Sergels torg.

Syftet med flaggandet var att visa sin uppslutning bakom EU:s politik i Ukraina. De som ytterst låg bakom manifestationen var ett löst sammansatt nätverk av aktivister som stöder den ukrainska regeringens fascistiska politik. De hävdar själva att alla som sätter upp en ukrainsk flagga i Sverige bidrar till att öka intresset för Ukraina.

När bilder på flaggorna lades ut i Facebookgruppen Anti-euromaidan Sweden gick upprörda medlemmar i gruppen till Sergels torg och krävde att partierna skulle ta ned sina flaggor från valstugorna.

Vänsterpartiet och Piratpartiet plockade efter påtryckningar ned de ukrainska flaggorna. Vänsterpartiet Stockholms partidistrikt förklarar varför de tog ner flaggan så här:

”I fredags fick vi en fråga om att hänga en ukrainsk flagga på vår valstuga för att markera mot Rysslands aggression. Vi beslutade då att göra detta och flaggan har således varit där lördag-måndag. Alla partier har flaggat för Ukraina, förutom SD. Initiativtagarna till ’Stand up for Ukraine’ är partipolitisk obunden och består bland annat av Unga Ukrainare i Sverige, Ukrainska Kvinnounionen i Skandinavien, Femtonde mars-kommittén – för fred i Ukraina och ett fritt

Ryssland. Det kan vara på sin plats att tydliggöra att det nazistiska partiet Svoboda inte står bakom initiativet. Att flagga för Ukraina betyder att vi stöttar ukrainarna i deras kamp för en fredlig och demokratisk utveckling, inte att vi stöttar alla politiska krafter där.

Nu är det bara några få dagar kvar till valdagen. Under dessa dagar vill vi fokusera de viktigaste frågorna inför valet, därför har vi tagit bort den ukrainska flaggan. Vårt stöd för initiativet står dock fortfarande fast.”

Efter att bilderna lagts ut på Facebook och kritiken mot V skjutit fart halade de flaggan. Orsaken är att de fruktade att tappa tusentals röster i valet. Men nu efter valet återgår de till sin skamliga politik, eller som de själva skriver: ” Vårt stöd för initiativet står dock fortfarande fast.”

Vänsterpartiet kommer alltså fortsätta att mer öppet stödja en regering med nazister och fascister i och som vill ansluta Ukraina till Nato och EU. De kommer att fortsätta stödja en regering som bedriver krig mot sin egen befolkning och som skulle kunna orsaka ett världskrig.

Fi, S, MP, FP, C, KD och M behöll sina flaggor på valstugorna under valrörelsen. Särskilt anmärkningsvärt är att Fi har ignorerat kritiken och fortsatt flagga. Kvinnorörelsens stolta traditioner av kamp för fred och internationalism är uppenbarligen inget för Fi. Partiet lierar sig med krafter som bedriver krigshets mot Ryssland och i Ukraina stöder de en regering som utövar ett fascistiskt förtryck mot sitt eget folk.

Fi:s rosa glasögon är uppenbarligen ingen hjälp i analysen av internationella maktrelationer. Det grövsta våldet och de flesta bomberna i Ukraina står den ukrainska regeringen för. Den krigar för att Ukraina ska genomgå ett ekonomiskt stålbad som inordnar landet i Nato och i EU:s ekonomiska sfär och detta skulle drabba den ukrainska arbetarklassen hårt.